

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 grudnia 2016 r.,
sprawy **T. G.**,
skazanego z art. 280 § 2 k.k. i in.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...),
z dnia 10 maja 2016 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.,
z dnia 15 grudnia 2015 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 15 grudnia 2015 r., sygn. akt III K (...), T. G. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k. oraz z art. 244 (x2), za które wymierzono mu karę łączną 7 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 10 maja 2016 roku, sygn. akt II AKa (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego T.G., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w P..

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) wniósł obrońca skazanego T.G., zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego, polegające na obrazie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. i art. 185c § 3 k.p.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w P. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Regionalnej w [x] w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego T. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego T. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że kasacja – pomimo zaskarżenia wyroku Sądu Apelacyjnego w całości – w istocie dotyczyła wyłącznie czynu z pkt 1 wyroku Sądu Okręgowego.

Wywiedzione przez obrońcę skazanego w kasacji zarzuty stanowią w zasadzie powielenie zarzutów apelacyjnych zawartych w jego apelacji. Były one zatem przedmiotem kontroli instancyjnej, której dokonał Sąd Apelacyjny w (...). Z treści pisemnych motywów wyroku tego Sądu wynika zaś, że zostały właściwie rozpoznane i omówione. Kierunek wywiedzionej skargi kasacyjnej czyni koniecznym przypomnienie, że wysunięcie zarzutów tej samej treści w kasacji narusza zasady procedury karnej, gdyż zmierza w istocie do ponowienia kontroli odwoławczej wyroku. Traktuje się tym samym postępowanie kasacyjne jak trzecią instancję, czego przecież Kodeks postępowania karnego nie przewiduje. Podniesione w kasacji zarzuty muszą mieć charakter kasacyjny, co oznacza, że powinny wskazywać na uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. lub na inne rażące naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeżeli mogły one mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu odwoławczego.

Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego wskazuje, że Sąd ten sprostął wymogowi określonemu w art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy rozważył bowiem wszystkie zarzuty podniesione w apelacji obrońcy T.G., w wyczerpujący sposób odnosząc się do nich na kartach pisemnego

uzasadnienia wyroku. W szczególności na s. 10-11 uzasadnienia wyroku Sąd *ad quem* odniósł się do zarzutu obrazy art. 185c § 3 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1a k.p.k. trafnie wskazując, że przesłuchanie pokrzywdzonej nastąpiło zgodnie z procedurą przewidzianą w tego typu przypadkach oraz że z informacji uzyskanych przez sąd jednoznacznie wynikało, iż nie można powtórzyć czynności przesłuchania (*vide: informacja z KP w K. z dnia 5 listopada 2015 r., k. 9 załącznik adresowy z postępowania sądowego*). Wbrew temu, co twierdzi obrońca, w przywołanym piśmie KP w K. jednoznacznie wskazano, jakie czynności podjęto w celu ustalenia miejsca pobytu pokrzywdzonej oraz poinformowano o braku możliwości ustalenia tego miejsca.

Oczekiwanego przez obrońcę skutku nie może odnieść także konsekwentne kwestionowanie – tym razem w postępowaniu przed Sądem Najwyższym – opinii biegłego psychologa M. S.. Do tożsamego zarzutu odniósł się już bowiem Sąd odwoławczy na s. 11 uzasadnienia wyroku, przy czym nie jest tak, że skoro we wnioskach opinii biegłego psychologa nie stwierdzono zdolności pokrzywdzonej do konfabulacji i fantazjowania, a także wyrażono ocenę, że zeznania pokrzywdzonej odzwierciedlają faktycznie przeżyte sytuacje, to dowód ten „został wprowadzony do postępowania wyłącznie w celu uprawdopodobnienia jednej z wersji zdarzenia”. Zaznaczyć także należy, że zadaniem biegłego psychologa jest wydanie opinii co do stanu psychicznego świadka, jego rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania postrzeżeń, z których to zadań w przedmiotowej sprawie biegły z pewnością się wywiązał. W kwestii oceny wiarygodności zeznań wypowiedział się zarówno Sąd I instancji, jak i Sąd odwoławczy, które dokonały tej oceny w zestawieniu z całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy.

Nie jest zasadny także zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 6 k.p.k. i art. 185c § 3 k.p.k. Przypomnieć bowiem należy, że w apelacji obrońca złożył wniosek o „dopuszczenie dowodu z bezpośredniego przesłuchania pokrzywdzonej S. N.”, a wniosek ten został rozpoznany na posiedzeniu w dniu 9 marca 2016 r., kiedy to Sąd Apelacyjny nie dostrzegł konieczności przeprowadzenia wnioskowanego dowodu. Z kolei z protokołu rozprawy apelacyjnej w dniu 26 kwietnia 2016 r. wynika, że obrońca poparł wniosek o ponowne przesłuchanie

pokrzywdzonej, który to wniosek został oddalony z uwagi na niemożność jego przeprowadzenia, przy czym nie powołano wówczas argumentu o braku wskazania przez obrońcę miejsca pobytu świadka (tego rodzaju oświadczenie złożył natomiast obrońca). Zauważyć jednocześnie należy, że ustawodawca nie przewidział w art. 185c § 3 k.p.k. kryteriów oceny konieczności ponownego przesłuchania pokrzywdzonego, a zatem należy się odnosić do wniosku o przesłuchanie pokrzywdzonego jak do każdego innego wniosku dowodowego o ponowne przesłuchanie świadka, co też Sąd Apelacyjny w realiach przedmiotowej sprawy uczynił.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym zwolnił skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążył Skarb Państwa.